

Série X, Číslo 12

**NA ROZUMNOST
SVOU
NESPOLÉHEJ**

Kázáno ve Phoenixu

20. 1. 1965

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

Na rozumnost svou nespolehej
(Lean not unto thy own understanding)
kázáno 20. ledna 1965 ve Phoenixu

Zůstaňme na okamžik stát k modlitbě. Kolik vás má nějaké přání na srdci a chtěli byste, aby pro vás Bůh v tomto shromáždění něco zvláštního učinil? Skloňme nyní před Ním hlavy. Nebeský Otče, jsme privilegovaný lid, že ještě můžeme být shromážděni ve jménu Pána Ježíše ve svobodné zemi a vzývat Tě podle přesvědčení svého svědomí. Prosíme Tě Otče o to, aby to tak ještě dlouho zůstalo. Kéž bychom tuto velkou výsadu, kterou máme, skutečně využili. Ať jsme v této bohoslužbě s celým srdcem a uctíváme Tě tak, aby lidé mohli říci: „Bůh byl dnes večer v našem středu a požehnal Svůj lid.“ Zachraň každou ztracenou duši, která je dnes večer zde, Pane. Nechť se všichni odpadlí vrátí k domu Božímu. Modlím se za to, aby všichni nemocní byli uzdraveni, aby chromí znovu chodili, slepí opět viděli a hluchí mohli opět slyšet, aby byla Ježíši Kristu přinesena čest a sláva mezi Jeho lidem. Ať se ještě dlouho na to rozpomínáme, Pane, neboť jsme se shromáždili a prosíme o všechna tato požehnání ve jménu Ježíše. Amen.

Můžete se posadit.

Pokaždé, přijdu-li do Ramada Inn, je mi, jako bych přišel domů. Tak často jsem tu už byl a myslím, že mě tu pomalu znají. Z toho se raduji. V Ramada Inn jsem se setkal s milými lidmi. V Tucsonu i zde nám obzvláště vyšli vstříc a nechali nás konat bohoslužby. Když jsem nedávno měl v Ramada Inn shromáždění, nenechal mě ten vedoucí ani zaplatit nájem za budovu. To bylo skutečně hezké. Zatímco projíždím zemí, vzpomínám i na ty, kdo domácnosti Boží prokazují dobro.

My, tedy alespoň já, jsme měli od nedělního odpoledne skvělý čas v Pánu. Těšil jsem se z Jeho požehnání, z obecenstva s Duchem Svatým a s Jeho lidem.

Chtěl bych připomenout, abychom Boha společně vzývali. Vy jste atributem, částí Boha, jestliže se stáváte synem nebo dcerou Boží. Bůh je ve vás, aby konal Svou vůli, jen když mu to vy dovolíte.

Doufáme, že dnes večer každý zapomene věci všedního dne, odloží všechno stranou a bude celým srdcem u bohoslužby, a nejen tohoto večera, nýbrž během celé konference. Nepochybně přijelo mnoho delegátů. Několik z nich, kteří se zúčastní konference, která začne zítra, jsem viděl dnes večer na pódiu. Vás, kteří jste přišli k probuzení, které jsme právě drželi, prosím, abyste zůstali i na konferenci, budete-li moci. Uslyšíme dobré řečníky. Jeden bratr nemohl přijít, jsou tu však mnozí, kteří mohou

zaujmout jeho místo. Sám bych tu rád zůstal během celé konference a těšil se z obecenstva.

Víte, jestliže my, kazatelé, povstaneme a mluvíme k lidem, pak vydáváme vše, co je v nás. Jednou jsem kázal o místě, kde Ježíš řekl: „*Pohleďte na polní lilie, jak rostou! Nepracují a nepředou; a přece říkám vám, že ani Šalomoun ve vsi své nádheře nebyl tak skvěle oděn jako jedna z nich.*“ Vidím, že lilie roste den ze dne a namáhá se, až by tak nádherně vypadala. Sama z toho však žádné požehnání nemá. Rozvíjí se a kolemjdoucí cítí její vůni. Včely si sbírají med z jejího nejhlubšího nitra. Ona opět vydává všechno, čeho dosáhla. Své poselství jsem nazval „Kazatel lilie“. Už ten titul byl zvláštní.

Tak to ale je. Jako kazatelé se pro lidi vyčerpáváme. Pak jednomu udělá dobře, když se můžeme posadit a poslouchat jiné. Je to jako ohřívání u ohně. Rádi sedíme pod žářem někoho druhého a ohříváme svá srdce u evangelia, které naši bratři lidem káží. Jsem vděčný, že k tomu mám příležitost.

Billy mi dnes večer řekl, že rozdal všechny modlitební lístky. Nemohli jsme ale vůbec žádné vyvolat. Byli byste museli procházet venku tmavou halou a odtamtud přejít sem. Při tom byste mohli přes všechno zakopávat. Pro těžce nemocné a zmrzačené by to bylo obzvlášť nebezpečné.

Nevíme, co náš Pán učiní. Možná, že se dnes večer skloní a uzdraví každého přítomného od jeho nemoci. To bych viděl raději, než všechny modlitební řady, které jsem v celém životě měl, kdyby se Bůh projevil ve Svě suverenitě mezi Svými poslušnými dětmi. To mám vždycky rád.

Máme-li osobní kontakt s lidmi, jako například při pokládání rukou, pak je to obvykle tak, že řeknou: „Ten a ten kazatel na mne položil ruce. Chvála Bohu!“ Nevěřím, že to mnozí dělají, ale mohlo by to tak být. Potom ale lidé vzhlízejí k tomu kazateli.

Když tady však jen stojíme, kážeme Slovo a přenecháme to Duchu Svatému, aby uzdravoval, pak je to pro každého skutečně jen Boží milost, pak Bůh přejímá všechnu chválu i všechnu čest a to ani v nejmenším nenáleží někomu jinému. Toho se držím ve své službě. Z tohoto důvodu ani nepokládám ruce na mnoho lidí. Včera večer jsme se snažili modlit za tak mnohé, jak jen to bylo možné.

Možná, že dnes večer přijde Duch Svatý do našeho středu a zjeví se v tom, že se projeví na nás. Tím – mám zato – skutečně dokazuje Svoji suverenitu. Nemohu říci: „Stane se to při tomto muži, této ženě nebo tomto dítěti.“ Duch Svatý působí v budově a hovoří ke komu chce. Vidíte, to je suverenita. Podle toho je poznáme. Je to Boží zaslíbení, a na něm

poznáváme Jeho suverenitu. To také přivádí jeho přítomnost dolů mezi nás. To bychom měli vidět a radovat se.

Řeknete: „Mám zmrzačenou ruku. Včera večer jsem tu byl a nezlepšilo se to.“ To s tím nemá vůbec nic společného. Pro tebe se to již stalo. Pak nebudeš hledět na tu ruku, nýbrž na to zaslíbení. Proto nemůžete říkat: „Nuže, bratr taktak se nemodlil modlitbou víry“, nebo podobně. Přítomnost Páně vám dala tu víru. ON poslal Své Slovo a uzdravil ji.

Včera večer jsem znovu porušil svůj slib. Dnes večer se určitě pokusím jej dodržet, jestli se mi to podaří. Někdo řekl: „Včera večer jsi nezůstal u svého textu.“ Ne, nezůstal jsem a řeknu vám proč. Chtěl jsem mluvit na téma, které mě teď nenapadá ... znělo: „Bůh, který je bohatý v milosrdenství.“

Snažil jsem se vysvětlit, co mínil Pavel, když řekl, že Bůh nás, kteří jsme kdysi – jednou, dříve – byli mrtví v hříších a přestoupeních, učinil živými, probudil nás k životu. Dříve, než něco může být oživeno, musí tu být něco, co může být oživeno. Tak to je.

Jestliže jste byli v předzvědění Božím, pak jste se stali částí Boha. Jediná možnost, abyste byli synem nebo dcerou Boží, spočívá v tom, že byste byli částí Boha. Bez vás Bůh není úplný. Musí to tak být, neboť existuje jen jeden pramen věčného života a to je Bůh. ON jediný má věčný život. Vy jste byli částí z Něho, totiž jeden atribut, neboť již na počátku jste byli v Jeho myšlenkách. Protože již od počátku na vás myslel, pociťujete ten tah k Němu. To je ono, co musí být oživeno. Mnozí k životu nikdy nepřijdou. To proto, že to nemají.

Je to jako se zrnem pšenice, které se zaseje do země. Je jedno, jak krásně vypadá, nemá-li v sobě zárodek života, nikdy k životu nevzejde. Nejprve tu musí být zárodek života (klíček).

Přece jsem vyprávěl povídku o orlíceti, které žilo mezi kuřaty, protože se vylíhlo pod slepicí. Nikdy se necítilo jako kuře, a když přišla jeho matka a volala, tedy ten hlas, který slyšelo, mu zněl skutečně dobře, vždyť bylo od počátku orlem. Muselo to jen teprve poznat a nalézt své místo.

Tak je to s každým věřícím. Nenarodili jste se pro tento svět; byli jste stvořeni k Božímu obrazu, abyste byli Božím synem. Nepatříte na slepičí dvůr tam venku. Jste orly.

Víte, rozhovořil jsem se o tom orlu a prostě jsem se už nevrátil k tématu. Příliš dlouho jsem se tím zabýval, až jsem zapomněl na svůj vlastní text. Ani své poznámky jsem už nenašel. Bylo mi to strašně trapné. To byl ten důvod. Bylo to kvůli tomu orlovi.

Ó, tento velký Orel-Bůh! Přece víte, že Bůh Svě proroky přirovnává k orlům. I sám Sebe označuje za Orla. ON je Jehova, Orel-Otec. Činí to proto, že orel může létat výše a proto, že je jiný než jiní ptáci. Nestaví si hnízdo na zemi, jak slepice a jiné ptactvo, nýbrž staví je vysoko nahoře.

Za druhé, je to zvláštní pták. Kdyby se sokol, vrána, káně lesní nebo jiný pták pokusil ho následovat v letu do těch výšin, byl by roztrhán, protože k tomu není stvořen. Musí být zvláštní stvoření, aby mohl tak vysoko vzlétnout. Jeho perí je pevnější než u ostatních ptáků. Má ostřejší zrak než jiní ptáci. Čím výše létá, tím dále vidí. Jestliže jiní ptáci vyletí do určité výše, jsou již slepí jako netopýr. Tak je to. Jestliže se spolehnou na svá vyznání víry, neznají nic jiného. Říká se: „Dny divů jsou již za námi.“ Proč? Protože nevidí.

Ale orly vzlétnou do nebe, do nebeské sféry. K čemu je to ale dobré, dostat se tak vysoko, když nemohou nic vidět? Ó, jsem tak rád, že jsem jedním z nich a spolu s plným hnízdem jiných.

Otevřeme nyní ve Starém Zákoně Přísloví Šalomounova. Byl to jeden z nejmoudřejších mužů na Zemi, kromě našeho Pána Ježíše. ON nebyl jako Šalomoun, neboť Šalomoun byl muž zplozený zemským otcem Davidem, a narozený z ženy. Ježíš byl panensky narozený Syn. Nebyl jen člověk, On byl Bůh – Bůh-Člověk. Byl víc než člověk. Byl člověk, ale víc než to. Šalomoun byl člověk jako ty a já, který prosil Boha o moudrost, aby uměl vládnout ve svém království. Měl dar moudrosti a byl tím nejchytřejším mužem, o jakém jsme slyšeli, kromě našeho Pána. Sepsal Přísloví, a já je považuji za dobrá.

Otevřeme nyní 1., případně 2. kapitulu, a začneme 1. veršem, kde Šalomoun napomíná svého syna: „Synu můj, jestliže přijmeš má ponaučení...“ Promiňte, je to Přísloví 3:1. Je mi to líto. Podíval jsem se do své knihy a zjistil, že to musí být Přísloví 3 místo 2:1. Odpusťte. Přísloví 3:1:

„Synu můj, na učení mé nezapomínej, ale přikázání mých nechať ostříhá srdce tvé. Dlouhosti zajisté dnů, i let života i pokoje přidají tobě. Milosrdenství a pravda nechtě neopouštějí tě, přivaž je k hrdlu svému, napiš je na tabuli srdce svého, a nalezneš milost a prospěch výborný před Bohem i lidmi. Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou nespolehej.“

Ó, nahlížím, že to je velice skvělé biblické místo. Jaké téma bych chtěl vzít z 5. verše slova: „**Na rozumnost svou nespolehej.**“

Je to divný text pro den, v kterém žijeme, neboť dnes je kladen důraz právě na vzdělání a na náš vlastní rozum. Je to čas učenosti. Zjistíme však, že tento zvláštní výrok má své místo, jako i ostatní místa Písma,

a spoléháme, že Bůh nám dá toto místo poznat.

Posíláme své děti do školy, aby byly moudré. Po základní škole je posíláme na vyšší školy, aby dosáhly ještě více moudrosti a vědění. Pak jsou některé děti natolik nadané, aby studovaly a vzdělání a poznání zdokonalily. Mnohdy musíme mít ucelené vzdělání určité školy, abychom mohli dostat nějaké zaměstnání.

Přesto moudrý Šalomoun říká: „*Nespoléhej na svůj rozum*“ – nespolehej se na tyto věci. Ptáme se, proč říká něco takového. Je to proto, že naše moderní, všeobecné poznání je lidská moudrost, která stojí v protikladu k Božímu Slovu. Nemíním, že Šalomoun své syny vybízel, aby zůstali nevdělání, ale k tomu, aby se na svůj rozum nespolehali.

Myslím, že by to byla dobrá rada i dnes, kdybychom svým synům a synům Božím řekli, že mít vzdělání je v pořádku. Nic proti tomu nemluví. Jestliže však vzdělání se Slovem Božím nesouhlasí, pak se spolehněte na Slovo a ne na školení, neboť pravdu má Slovo. Vzdělání má své místo a pomáhá vám k dobrému zaměstnání, a vysokému postavení, možná i vysoké úctě u intelektuálních lidí. To je v pořádku a z finančního hlediska, pokud se týče živobytí, bude patrně velmi užitečné a život vám tak trochu příjemní.

Pamatuj však na jedno, synu můj: Ty musíš zemřít. Úplně jedno, jak velké je tvé vzdělání, kolik vědění jsou posbíral, musíš se potkat se smrtí, neboť stojí psáno: „Člověku je určeno, aby jednou zemřel, a potom bude soud.“ To nejhorší není smrt, nýbrž že se musíme objevit před soudem. Člověk umírá a potom bude soud. Bůh se vás potom nebude ptát, jakého vzdělání jste na zemi dosáhli, kolik vědění jste přijali, zda jste dosáhli akademického titulu nebo titulu kazatele. To od vás nebude požadováno.

Ale budete dotázáni, co jste učinili pro to, abyste porozuměli Božímu Slovu. Na to budete tázáni. Vaše vzdělání je dobré avšak Boží Slovo je Život. „*Má slova jsou Duch a Život*.“ Tohle poznat, je Život. ON řekl, že Ho máme poznat, On je Slovo. Tedy Ho můžete poznat jen skrze Slovo, protože On je Slovo. To je jediná možnost jak Ho poznáte: skrze Jeho Slovo.

Někdo za vámi může přijít a říci: „toto je Bůh“, nebo „to je Bůh“, „toto je správné“, „toto je správné“, avšak my se vrátíme ke Slovu, které je Pravda.

Slovo je jako Polárka, stálice. Je jedno, jak svět stojí, Polárka je orientační bod na Zemi. Podle Polárky jsou nastaveny kompasy. Ostatní hvězdy se pohybují se světem, Polárka zůstává stát.

Naším kompasem je Duch Svatý. Jestliže je orientačním bodem, tak

jako Polárka, tak bude Duch Svatý vždycky ukazovat na Slovo. Duch Svatý vás nikdy nepovede k něčemu jinému než ke Slovu Božímu. Jak může někdo přijmout vyznání víry, které je v protikladu ke Slovu a potom ještě tvrdit, že má Ducha Svatého? Duch Svatý vás od toho táhne pryč. Jen Duch Svatý ukazuje ke Slovu, neboť On je to Slovo.

Když někdo tvrdí, že má Ducha Svatého a přijímá něco, co se Slovem nesouhlasí, pak to dokazuje, že nemá pravého Ducha Svatého. Může to být nějaký duch, to nepopírám, ale Duch Svatý Kristův to jistě není. Víte, že lidé často přijímají ducha někoho jiného, který pak ukazuje na určitou skupinu nebo na určitou věc, ale ne na Krista. Avšak Duch Svatý ukazuje vždycky na Krista a Kristus je to Slovo.

V Bibli to vidíme úplně jasně. Alespoň já ano. Snad jsem převrácený ve svém myšlení, ale nevěřím tomu a to z toho důvodu: „Nespoléhej na své vlastní porozumění věci.“ Spolehnete-li se na vlastní porozumění, potom nutně zbloudíte ze správné cesty. Když se jedná o život, nemůžete se spoléhat na něčí chytrost. Abyste našli život, musíte se řídit podle Slova. Ono je ten Život.

To vidíme od počátku. To nám bylo jasně ukázáno. Jež na počátku dal Bůh Svě první rodině na Zemi Svě Slovo, aby jím žila. Jen z Jeho Slova měli žít. To nemá nic společného s jedením potraviny. Měli věčně žít Jeho Slovem. Dokud Slovo zachovávali, měli věčný život. Jakmile však byla první malá věta tohoto Slova nesprávně vyložena, přerhl se řetěz a lidstvo bylo uvrženo do smrti.

Eva byla nesporně inteligentní; první, která vyšla z Adama, a on byl přece syn Boží. Eva se nacházela na místě, kde hřích neexistoval. Pro hřích nebylo místo. Musela mít skutečně obdivuhodné porozumění toho, co Bůh byl. Neboť každé odpoledne ona a její muž šli v chládku začínajícího večera zahradou a mluvili s Bohem tváří v tvář. Je to tak nepochopitelné, že se člověk, který denně putuje s Bohem tváří v tvář, přikloní k nějakému argumentu, který ho od Boha odtáhne! Takoví stále ještě jsou. Lehce se nechají argumentací odtáhnout od Slova Božího poté, co seděli v přítomnosti Boží. Spoluprožili, že Slovo Boží bylo kázáno a jako se projevilo, jak opilci a hříšníci přišli k oltáři, obrátili se a stali se novým stvořením v Kristu, jak se z lidí se špatnou pověstí stali pánové a dámy. Přesto se odvrací od této pozeňnané věci, která je přivedla k životu a nechají přesvědčit podle nějakého vyznání víry, aby byli váženější a patřili k té – jak se říká – „lepší společnosti“.

A přece patříte k té nejlepší společnosti, jaká existuje: k synům a dcerám Božím! Tato společnost je mi milejší než společnost králů, panovníků a podobných. Klidně mi dejte tuto pokornou skupinu, i když

neumí rozeznat co je vlevo a co vpravo. Pokud znají Boha, milují Její a slouží Mu, jsou pro mne prominenty nebe. Ano!

My však vidíme, jak lehce byla Eva satanem přemluvena a odtažena od Božího Slova. Spolehla se na vlastní chytrost. Satan jí vyličil něco, co v jejích očích nebylo pravé Boží poznání. Nechala si však nepřitelem, satanem, namluvit něco jiného a uvěřila tomu.

Výsledek toho stále ještě vidíme. Celé lidstvo bylo uvrženo do smrti, protože se první matka na Zemi spolehla na vlastní moudrost, která nesouhlasila se Slovem Božím. Tím bylo všechno lidstvo strženo do smrti. Věříte tomu? Tak to říká Slovo.

Církev je v Bibli symbolizována ženou. Jestliže dnes nějaká církev přijímá ustanovení víry a dogmata, odlučuje tím celé shromáždění od Boha.

Lidé, kteří přijímají takové věci namísto Slova Božího, jsou jako Eva. Dělo se to stále znovu, takže celá tato generace od Božího Slova odpadla.

Když je Slovo oznamováno, když je zjevováno, nepřijímají je. Nedělají to, protože se spoléhají na vlastní rozum. Říkají: „Tato církev vznikla zde. Je to krásné místo. Je to velká organizace a má mnoho členů. Proč bychom k ní neměli patřit? Mám k ní důvěru.“ Nedůvěřujte vlastnímu rozumu, ale důvěřujte Slovu Pána.

Na konec toho byla smrt celého lidstva, jak jsem již řekl. Totéž je nyní s mnohými lidmi, kteří spoléhají na vlastní rozum, na svá dogmata a vyznání víry, a dokonce tvrdí, že ne celé Slovo Boží je pravda, že inspirované jsou jen některé a jiné ne. Jak byste mohli věřit Bibli, jestliže jedna část z toho je inspirována a jiná ne? Jestliže by jedno místo bylo nesprávné, pak by mohlo být nesprávné všechno. Ona musí ve všem přesně souhlasit.

Mnohé z těch takzvaných biblických škol učí nahromaděnému, převrácenému lidskému vědění. Sejdou se, ohlásí nějaký koncil a řeknou: „Dny zázraků jsou za námi, skončily s dobou apoštolů.“ Mnozí, kteří tam sedí pod předsednictvím nějakého biskupa nebo jiných vysokých hodnostářů, si řeknou: „Když s ním budu souhlasit, pak bych mohl být určitě zařazen jako jeho nástupce.“ Vidíte, tím se spolehnete na vlastní chytrost, namísto abyste houževnatě zastávali Boží Slovo. To bývá příčina těch věcí.

Před časem jsem měl pohovor kvůli dani z příjmu. Řekli mi: „Vaši pokladníci podle všeho nejsou nic jiného než loutky.“

Odpověděl jsem: „Kdybych měl v představenstvu pokladníka, který by měl jiný názor, ale nevstal by, aby vyjádřil své vlastní mínění, úplně

jedno, kdo by to byl, tedy bych ho z představenstva vyhodil.“ Ano, i kdyby to bylo v rozporu s tím, čemu já věřím, chtěl bych, aby on vyjádřil to, co považuje za správné. Proto jsem ho tam přece přizval, abych se dozvěděl, co o tom soudí. Něco takového ale existuje.

Mějte na mysli, co řekl Ježíš v Janově evangeliu 10: „*Mé ovce slyší Můj hlas.*“ Ten hlas je přirozeně Jeho Slovo. „*Mé ovce slyší můj hlas. Můj hlas se jim prokázal jako pravdivý. Bylo potvrzeno, že je to Můj hlas.*“ Všimněte si, že ony žádný jiný hlas následovat nemohou. Ony to neučiní. „*Mé ovce slyší Můj hlas a cizího následovat nebudou.*“ Jinými slovy: Hlasu teologa, který učí v rozporu se Slovem, nerozumí. Ovce mu rozumí právě tak málo, jako ten mladý orel kdákání slepice, o kterém jsme mluvili včera večer. Nemohl tomu rozumět, protože byl orel. Tak to je s každým znovuzrozeným Božím dítětem. Rozumí jen věcem, jež jsou od Boha.

Někdo řekne: „Podívej se, myslím, že tohle bys mohl udělat. Ale myslím, to to není. Věřím, že dny divů jsou za námi. Nevěřím, že tohle je Boží uzdravování. V to nevěřím.“ Opravdu znovuzrozenému křesťanu to do ucha nepronikne. Vůbec tomu ani nerozumí. Jak může člověk, který věří v Boha a v Bibli čte, že On je „...včera i dnes a na věky tentýž“, přijmout něco takového? Tomu nerozumím.

Tak jako dítě, ani oni se nespolehají na vlastní chytrost. Pohleďte na dítě. Jakmile se narodí a je přiloženo k prsu matky, pije teplé mléko a opře si malou hlavičku o její hrud, i když je teprve několik hodin staré. Kdybychom za dva nebo tři dny to dítě vzali od jeho matky a dali je k prsu jiné matky, pak bude kopat nožičkami a křičet. Není to jeho maminka. To spojení tu již je, neboť ono je částí své matky. Příroda to tak zařídila, aby poznalo svoji matku.

Jestliže příroda dala dítěti do vínku možnost, aby poznalo svoji matku, která ho porodila, oč více je to pak se synem Božím, který je zrozen z Ducha Božího! On zná svou matku. Poznává ji, protože je zrozen ze Slova. Rozumí Slovu. Přiveďte ho na cizí místo, potom si jistě bude připadat, že tam nepatří a co nejrychleji je opustí.

Někdo by mohl říci: „Počkej, miláčku, to je nyní tvoje matka.“

Není to jeho matka a ono má možnost to poznat, neboť je částí své matky. Ona je jeho matkou a nikdo ji nemůže nahradit. Zná svoji vlastní matku.

Pozorujte, jak se to potvrzuje, že Bůh stvořil všechno podle svého druhu, například dobytek. Často, když se shání stáda dobytka společně s telaty, ptal jsem se sebe sama, jakpak poznají své matky. Dobytek z hor schází dolů promíchaný. Stane se, že některé velmi hladové tele pije u jiné krávy. Avšak jakmile jsme dospěli na pastviště, začaly matky

v celém stádu hledat svá telata a telata zase své matky, až se našli. Poznávají se podle jejich hlasů. Každá matka volá své tele, takže člověk už neslyší ani vlastní slovo. Tele však hlas vlastní matky rozpozná, protože je částí matky.

Z nebe znovuzrozený křesťan je částí tohoto Slova. Jinou matku by nenásledoval. On je částí Slova. Zůstává ve Slovu. „*Vydala-li by polnice nejasný zvuk, kdo by se chystal k boji?*“, řekl Pavel. On zná hlas Slova. Na základě předurčení ho našla Boží ruka. Poznává, že byl k tomu určen a zůstává v pravdě evangelia. Ví, že byl zrozen z Ducha Božího. Ví, že Duch Boží nemůže popírat Slovo Boží. Proto nikoho cizího nebude následovat.

Když jsem se podíval na ty poznámky, které jsem si napsal, zjistil jsem, že jsem něco vynechal. Nyní při čtení toho místa z Písma jsem na to znovu narazil a myslím, že bych se o tom mohl zmínit.

Podívejte se, jak Ho následovaly Jeho vlastní předurčené ovce ve dnech největších teologů, jací kdy existovali. Vyšly ven, neboť Ho poznaly. Poznaly, co Slovo pro onen den zaslíbilo. Pochopily, jaký bude Mesiáš při Svém příchodu. Šimon Petr, který se tehdy jmenoval jen Šimon, k Němu přišel.

Ondřej se mu snažil svědčit, že tento Muž je Mesiášem. Šimon, který byl snad trochu skeptický, s ním ovšem nechtěl nejprve jít.

Když pak ale přišel do Ježíšovy přítomnosti, řekl mu Ježíš: „*Tvé jméno je Šimon. Ty jsi syn Jonášův.*“ My víme, že Ježíš Svým apoštolům řekl, že je znal již před ustanovením světa. Oni byli atributy Jeho myšlenek. Protože se v něm toto Semeno nalézalo, poznal zaslíbení Slova týkající se Mesiáše, totiž že to bude Prorok. Když to viděl, byl s rybařením konec. Věděl, že musí sítě nechat být a stát se rybářem lidí.

Ostatní, kteří tam stáli a viděli věci, které se děly, to připisovali zlému duchu. Tak to činili teologové – neodpovídalo to chuti jejich teologického učení. Odmítli to, protože se podle svého učení opírali o vlastní porozumění. I když Ježíš Kristus přišel jako naplnění zaslíbeného Slova, byli příliš slepí, aby to viděli. Spolehli se na to, co řekli kněží a co řekla církev, místo na to, co řekl Bůh.

Ježíš je za to káral. Řekl: „*Zkoumáte Písmo, protože se domníváte, že je v něm věčný život a to také skutečně je, neboť vydává svědectví o Mně.*“ „*Písmo, za které prosím, abyste je zkoumali, vám říká, kdo Já jsem.*“

Nespoléhali na to, co řeklo Písmo, nýbrž na vlastní porozumění. Opřeli se o vlastní chytrost. Písmo říká, že jim to zůstalo skryto. Rouška jejich vlastní teologie je zaslepila.

Ptáte se: „Co tím chceš říci?“

Teď se k tomu dostávám. Totéž se opakuje. Muži i ženy, lidé vesměs, se spoléhají na určitou církev, do níž vstoupili, a jsou jejími členy, úplně jedno, co o tom říká Boží Slovo. Setrvávají v ní, důvěřují své moudrosti a ignorují Slovo Boží, jako kdyby vůbec nebylo napsáno. Je o neplodné lidské semeno. Je v něm fyzický život, ale žádný duchovní život, který by mohl být živen. Na obličejích měli závoj.

Považte, oni měli vlastní myšlenky o Bohu, měli vlastní představy o Mesiáši. Ve Slově však bylo psáno, jaký Mesiáš bude. Vidíte, oni ale měli své vlastní porozumění o tom, jaký bude. Kněz bezpochyby prohlásil: „Všichni kněží, kteří jste mi podřízeni: Až Mesiáš přijde, to a ono se stane. Postavili jsme tu velký chrám. To všechno jsme připravili. Bible říká, že nenadále přijde do Svého chrámu atd. Až se to stane, přijde Mesiáš sem a dá se nám poznat a řekne: ‚Já jsem Mesiáš. Teď tu jsem. Jsem Mesiáš, na kterého jste čekali.‘“ Když však přišel, bylo to docela jiné, než jak si to představovali, a nepoznali Ho. Nevěděli, kým On byl.

Co by se stalo, kdyby k nim přišel nějaký pokrytec a řekl: „Já jsem Mesiáš. Jsem Dr. Taktak.“? Pak by to přijali.

Potkali však muže, který se narodil s poskvrnou, neměl žádné školní vzdělání, nenavštěvoval žádný seminář a neměl ani žádnou členskou legitimaci. Ale byl zjeveným výkladem Božího Slova. „*Skutky, které já konám, podávají svědectví o tom, kdo jsem. Nečiním-li zaslíbené skutky, pak Mi nevěřte.*“

Nemůžeme to aplikovat na tento den? Duch Svatý sestupuje, oni to ale chtějí přisoudit jinému věku. Jestliže On působí a demonstruje Svoji sílu věčného života, potom to lidé označují jako divoký fanatismus. Proč? Protože se spoléhají na své vlastní porozumění a ne na Slovo Páně. Víte, že je to pravda. Boží potvrzení, jeho vlastní výklad, spočívá v naplnění Jeho zaslíbení.

Snad bych to měl říci trochu jasněji, abych to ještě více objasnil. Jestliže Bůh vysloví slovo, pak nepotřebuje muže ani ženu, ani někoho jiného, kdo by řekl, co to znamená. Jestliže On mluví, nemůžete říci: „Bůh míní tohle.“ Bůh míní právě to, co říká, že míní.

Jak On vykládá Své Slovo? Tím, že jej naplňuje. Bible říká: „*Panna otěhotní...*“, a tak se to stalo. K tomu není potřeba výkladu. Bůh řekl: „*Budiž světlo!*“, a bylo tu. Ani to není třeba vykládat.

Právě tak Bůh řekl, že v těchto posledních dnech vylije svého Ducha na všechno tělo. To udělal. K tomu není třeba výklad. Je potřeba to je přijmout. Je zapotřebí těch, kteří přijmou, co Bůh učinil. Není potřeba to

vykládat. Bůh vykládá Své Slovo sám. Zaslíbil, že věci, které prožíváme den za dnem, bude činit v posledních dnech.

Dnes jako tehdy lidé spoléhají na vlastní moudrost. Říkají: „Můj pastor říká, že je to fanatismus.“ Bible ale říká, že se to bude dít. Na čí moudrost se spolehnete?

Bible pro poslední dny předpověděla, že tento laodicejský církevní věk, bohatý a plný sebeuspokojení, bude říkat: „*Jsem bohatý a nemám v ničem nedostatku. Sedím tu jako královna.*“ Ona je bohatá. ON ale říká: „*A nevíš, že jsi bídná.*“ To se týká církve tohoto celého věku. Laodicejské církvi bylo řečeno: „*Jsi bídná a ubohá, chudá, slepá a nahá a nevíš o tom.*“ Sedí si tu v bohatství, má deset tisíckrát deset tisíců členů a téměř všechno bohatství světa ve svých rukou. Jestliže by se bohatství katolické a protestantské církve spojilo – ony jdou přece společně – pak by bylo bohatství světa jejich.

Tento národ je tak jako tak na mizině. Přijímáme kredity, které se daněmi zaplatí až za 40 let. To bylo napsáno v časopise *Lifeline*. Peníze, které nyní z daní vydáváme, dojdou až za 40 let. Již teď utrácíme daně, které bude platit za 40 let můj vnuk, jestliže Ježíš prodlí. Jiným zemím pomáháme a naši vlastní Indiáni umírají hladu. Tím si chceme kupovat přátelství. Přátelství se nedá koupit. Přítele si koupit nemůžeme. To ale děláme. Tak se to u nás praktikuje. Na všechno jsou uvaleny daně. Daně, daně, daně. Jak se zdá, válečný dluh, do něhož jsme se dostali, nezaplatíme ani za stovky let. V takové situaci bychom se neměli ocitat. Není k tomu důvod.

Církve však zbohatly. Bible říká, že katolická církev vlastní téměř všechno bohatství světa. Proto ji Rusko vyhnalo, vyhodilo. To je příčinou komunismu, neboť církev tvrdila, že něco je, nelišila se však od zbytku světa.

Když jsme byli ve Finsku, a byl tam vzkríšen ten malý chlapec, ruští vojáci salutovali a řekli: „Boha, který křísí mrtvé, také přijímáme.“

Lidé založili denominace, zřídili školy a jiné instituce, ale zanedbali udělat, co nám Ježíš přikázal, totiž: „*Kažte evangelium...!*“ Usilovali jsme přinést světu vzdělání. ON ale neřekl: „Dejte světu vzdělání; kdo je vzdělaný, bude zachráněn.“ Vy se musíte znovuzrodit a být naplněni Duchem Svatým! To je ten důvod, proč jsme na celé čáře selhali. Ale jsme bohatí, atd.

Co se stane? Nevidíte, kdo převezme vedení, až se tyto církve spojí ve Světové radě církví? Nechápete to, vy metodisté, presbyteriáni a vy všichni ostatní, až k letničním? Říkáte, že tam nevejdete. Buďte tam vejdete, nebo tu denominaci zničíte, jedno nebo druhé. Je to přímo před

vámi. Musíte to učinit. Znamení šelmy je vynucováno. Přesně to to je.

Denominacionalismus je to znamení šelmy. Naprosto! Mohu to dokázat Bibli. Ona byla nevěstkou a měla děvky za dcery. Víme, že je to pravda. Organizované náboženství je v protikladu ke Slovu a od základu je antikristovské. Ne všechno je v něm antikristovské, ale ten princip, systém je antikristovský, protože je proti Božímu Slovu. To se týká každého organizovaného systému.

Tam došli. Spoléhají na chytrost druhých, namísto na porozumění Boží, na to, co o tom řekl Bůh. Proto je to zvrácené. Mladí muži chodí do akademií, které poskytují dobré vzdělání, tzv. „biblické školy“. Možná, že mají v srdci nějaké Boží povolání. Ale když chodí tam, jsou vykrmováni poučkami a náhledy: „Biskup Taktak to řekl. Tento to řekl. Onen to řekl. Koncil se shodl, že to tak má být.“

Nezajímá mne, co někde někdo říká. Ježíš řekl: „Každé lidské slovo je lež, Mé Slovo je pravda. Lhostejno, či slovo – Mé slovo je Pravda!“

Jak víme, co je pravda? Jestliže Bible předpovídá, že se něco stane, že se něco přihodí, potom se to tak stane.

Bible říká, že se v ní nacházelo bohatství světa, zlato a stříbro.

Jestliže je však naše měna kryta zlatem, my ale nejsme schopni platit, co se potom stane? Co se stane? Víte, bohatí lidé tohoto národa s jejich velkými továrnami, výrobci whisky a tabáku, atd. by reformu měny nikdy nepřestáli. Jediná možnost, která nám zbývá, je tedy brát úvěry. Bude existovat už jen jediné místo, kde se dají vypůjčit peníze. Jestliže to učiníme, prodáme své právo prvorozenství. To je pravda. Co budete dělat potom? Patříte k tomu systému. Nemůžete proti tomu nic dělat.

Ó, lidé, třeba si myslíte, že jsem se zbláznil. Nemyslete si to. Jestliže bude můj hlas smrtí umlčen, pak tyto zvukové záznamy budou stále ještě odehrávány a vy poznáte, že to, co jsem řekl, se stalo. Byl bych nejhlupejším člověkem, kdybych zaujal toto stanovisko, jež jsem zaujal, když jsem vystoupil proti tomu – byl bych přece proti Bohu a proti všemu, co je od Boha, jestliže by mé myšlenky a povolání byly převrácené. Pak by to bylo proti Bohu. Zaujal jsem však svůj postoj, protože to poznávám ve Slově. Je to Boží Slovo. Vidím potvrzené a dokázané, že je to pravda. Tak dává Bůh výklad Svého slova. Bůh vykládá své vlastní Slovo tím, že je naplňuje a potvrzuje.

Proč byli farizeové slepí? Co je oslepilo? Že zjevení anebo potvrzení Slova nepřijímali.

To je příčinou, že kostely, církve, jsou dnes slepé: protože nepřijímají zjevení, které bylo potvrzeno. Jestliže Slovo něco říká a je to zjeveno

a naplňuje se, přesto to nepřijímají.

Proto to Židé až do dnešního dne nepřijímají. Nemůžete s nimi mluvit o Kristu, neboť příkrývka (závoj) je stále ještě na jejich tvářích. Jsou slepí.

S církví nemůžete mluvit o plném evangeliu a Boží moci, neboť Bůh tohoto světa jí zaslepil oči vůči Božím pravdám. Spoléhají se na vlastní porozumění. Ženy, které přicházejí do církve, mají krátké vlasy, protože jim jejich pastor říká: „Ó, to je v pořádku. Ten muž se zbláznil.“ Bible říká, že žena jedná převráceně a Bůh její modlitby nevyslyší, jestliže to dělá. Mnohé ženy k tomu přidávají ještě další ostudu, že chtějí být kazatelkami. To je dvojnásobná ostuda. Bible říká, že nemá dělat ani jedno ani druhé. Avšak organizované církve to schvalují, ordinují a vysílají je. Spoléhají na vlastní moudrost.

Jestliže je nějaké Boží Slovo nesprávně zařazeno, nesprávně vyloženo nebo není přijato, přetrhne se celý řetěz. „Člověk nežije jen ze samého chleba, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.“

Jak je to možné, že když se sem vracím, ženy tu každým rokem sedí ve stejném stavu, i když mě slyšíte proti těm věcem kázat – jako je nošení šortek, líčení, stříhání vlasů a podobně. Spoléháte se na své vlastní porozumění, namísto na Slovo Páně.

A vy pastýři, proč si ve svých sborech neuděláte pořádek? Protože se řídíte svými denominačními ustanoveními namísto Slovem Páně. To souhlasí. Nespoléhejte se na rozum. Nespoléhejte se na své vlastní porozumění, nýbrž na Slovo Pána.

Nepřijímají to, protože nechtějí přijmout potvrzení. Ježíš vystoupil a kázal evangelium, jak to o Něm bylo předpověděno.

Když byl Jan zavřen do vězení, byl tak trochu zviklán. Přece kázal, že přijde Mesiáš, který bude mít v ruce metličku a důkladně vyčistí Svůj mlat. Plevy spálí neuhasitelným ohněm a pšenici shromáždí do stodoly. Duch Boží to z něho nechal vytrysknout jako pramen. Když viděl Ježíše vstoupil, byl jedním z těch pokorných a tichých lidí, kteří jsou po celý svůj život postrkování sem a tam.

Jan tomu nemohl porozumět, proto poslal několik svých učedníků k Ježíšovi, kteří měli zjistit, zda je to opravdu On. Jaké to bylo pro Ježíše ponížení! Prorok přece stál se Slovem Božím ve vodě a řekl: „Poznal jsem Ho, neboť jsem viděl na Něho sestupovat Ducha v podobě holubice a zůstal na Něm. Slyšel jsem hlas z nebe, který řekl: ‚Toto je Můj milovaný Syn.‘“ Ale potom Jan řekl: „Jděte a zeptejte se Ho, zda je to On nebo máme-li čekat na někoho jiného.“

Ježíš mu neposlal do vězení knihu, jak se tam má chovat nebo ke které církvi by měl přistoupit. Privil: „Zůstaňte tu chvíli a sledujte, co se děje.. pak se vraťte k Janovi a sdělte mu, co jste viděli.“ Skutky, které konal, potvrdily, že byl Mesiášem, Božím Synem. „*Blahoslavený, kdo se na Mne nehorší.*“

Velmi mnoho se jich pohoršilo. Mnoho lidí se tak lehce urazí na Božím Slově. Jestliže to s nimi nesouhlasí, spolehnou se raději na svou chytrost. Nechtějí přijmout Slovo Pána. Prostě musejí jít cestou, kterou byli vyučeni. Církev se spoléhá na cestu, které byla vyučena. Kdyby Bůh zaslíbil, že nechá ráno přijít déšť, a církev by řekla: „To je nesmysl!“, tedy by věřili církvi místo Bohu. Proč? Protože se zrodili z církve.

Ale člověk, který se narodil z Boha, pochází z Božího Semene. Boží Semeno je Boží Slovo, a jen z toho je živ. To je jeho život.

Spoléhají se vždy na vlastní chytrost a nechtěli se spolehnout na Boží Slovo, ačkoli to mohli vědět lépe. Stálo to v Písmu. Přesto nařkli tohoto Muže z toho, že má zlého ducha. Proč? Protože jejich kněží řekli: „Každý, kdo si poslechne kázání tohoto Muže, bude vyobcován ze synagogy.“

Jednou Ježíš uzdravil slepce. Avšak dokonce i jeho rodiče, kteří byli z uzdravení syna tak šťastní, se obávali přiznat, že to byl Ježíš, který ho uzdravil.

Zeptali se jich: „Je to váš syn?“

Odpověděli: „Ano.“

Pak se jich ptali: „Kdo ho uzdravil?“

Odpověděli: „Nevíme. Je dost starý, zeptejte se ho sami. Může mluvit sám za sebe.“

Jen proto, že bylo řečeno, že každý, kdo se spolehne na Kristovo porozumění místo na jejich, bude vyobcován z církve. Není tomu dnes právě tak? Ptám se vás zcela jasně. Amen. To souhlasí. Oni činí totéž. Úplně jedno, co Bůh činí, musí to být podle jejich porozumění a ne podle toho, co Bůh potvrzuje jako pravdu. Ale ten muž měl odpověď.

Ptali se ho: „Kdo tě uzdravil?“

On odpověděl: „Muž, který se jmenuje Ježíš z Nazaréta.“

Řekli: „Je to hříšník. Nevíme, odkud přichází.“

Odušil: „To je podivné; vy máte být vůdci této hodiny, a zde je muž, který mi otevřel oči. To se ještě nestalo od té doby, co svět existuje a vy říkáte, že nevíte, odkud On přichází?“ Ó!

Proč? Protože se spolehli na vlastní chytrost a ne na Pánovo slovo. Izaiáš řekl, že slepí budou vidět, chromí skákat jako jelen, a poušť bude

jasat radostí (Izaiáš 35). Vy však vidíte, že se spoléhají na své porozumění; ne na Slovo, nýbrž na vlastní systém, který zřídili.

Sledujte, že církve dneška činí to stejné. Ve svém denominačním systému vytvořily třídu vynikající chytrosti. Mají tak vynikající vědění a nechtějí, aby tam byl někdo jiný činný. Nikdo nesmí přijít, ledaže by byl členem jejich skupiny.

Nemusíte mi nic povídat, bydlím v Tucsonu v Arizoně. Před třemi lety jsem se tam přistěhoval. Sešel jsem se s církevní radou a řekl jsem mu: „Nepřišel jsem zakládat nějakou církev, ale abych měl obecnost s vámi. Přišel jsem, abych vám pomohl. Jsem misionář a evangelista ve všem, co konám.“

Zeptali se mě: „Přišel jsi sem založit sbor?“

Odpověděl jsem: „Ne. Kdybych chtěl mít sbor, mám jeden v Indiáně.“ Řekl jsem: „Přišel jsem sem, protože mě sem Pán na základě jednoho vidění poslal. Jestliže mě nepovede někam jinam, zůstanu chvíli tady. Nepřišel jsem ale, abych zakládal nějakou církev. Přišel jsem, abych vám, bratřím, pomohl.“

To bylo před třemi roky. Ani do jedné církve mě nepozvali. Proč? Protože hned po tomto rozhovoru se konala schůze, v níž bylo oznámeno, že každý kazatel, který mě pozve na své pódium, bude vyhozen. Co udělali? Spolehli se na své porozumění. Určitě. To je ta jejich takzvaná „vynikající moudrost“, kterou vyprodukovali.

Vaše jméno musí být zapsáno v jejich knize, jinak – tak to říkají – jste ztraceni.“

To mi řekl jeden kazatel. Ó, myslíte, že to byl nějaký šarlatán? Byl to letniční!

Jack Moore a já jsme byli v Dallasu, v Texasu a poslouchali jsme ho. Řekl, že chtěl někoho vyškrtnout z knihy členů.

Zeptal jsem se: „Proč?“

„Protože měl s tebou obecnost.“

Tedy jsem řekl: „Tak ho vyškrtni.“

Nato odpověděl: „Pak je ztracen.“

Zeptal jsem se: „Ztracen?“

„Nuže“, pravil, „protože jeho jméno už tam nebude“.

Zeptal jsem se: „Ty jako představený okresu tomu věříš?“

Odpověděl: „To je pravda.“

Odvětil jsem: „Polož telefon, kazateli. Tohle přece není Boží milost!“

Skrze jednoho Ducha jsme byli všichni nekřtěni do jednoho těla a stali jsme se údy tohoto těla. Nezajímá mě, jaký název máte, to s tím nemá nic společného. Křesťanem se stáváte skrze znovuzrození. To je jediná možnost, jediná cesta, jak se to může stát. Ne tím, že přistoupíte, ne skrze vyznání víry, ne tím, že budete něco odříkávat nebo opakovat apod. ani skrze teologické vzdělání. Křesťanem budete, až když se znovuzrodíte, a nemůžete být znovuzrozeni, jediné že byste byli vyvolení, abyste se stali znovuzrozenými. „*Nikdo nepřijde ke mně, jestliže ho Můj Otec nepotáhne. Všichni, které Mi Otec dal, přijdou ke Mně.*“ Amen. „*Já je vzkřísím v nejposlednější den.*“

Tyto velké takzvané „Biblické školy“, které máme, požadují, aby se lidé spoléhali na jejich učenost, bez ohledu na to, co říká Slovo. Všechno dovedou tak pěkně vysvětlit. Dělají to věrohodným sobě i těm jim podobným, že „dny zázraků jsou za námi, že něco takového jako prorok neexistuje, že neexistují proroci ani apoštolové. Dary uzdravování a podobné rovněž již nejsou. Skončilo to ve dnech Bible.“

Víte, že Bible říká, že ti, kdo věří lži, budou odsouzeni. To přesně souhlasí. Nehledě vůbec na to, co říká Boží Slovo, spoléhají se na svoji vlastní chytrost. Spoléhají na ni. Věří tomu. Domnívají se, že je to pravda. Nějaké lži budete věřit tak dlouho, až ji nakonec budete považovat za pravdu. To tak je.

Jak ale víme, jestli je to pravda nebo ne? Bůh to dokázal jako pravdu, neboť je to v Jeho Slově a potvrzuje to. ON sám to vykládá.

Jak to dělají? Jak k tomu docházejí? Vzděláním, učeností, věděním, doktorskými tituly, které získali v seminářích, kde se těmto věcem naučili.

Ale podívejte se, přátelé a poslyšte! Nikde v Bibli po vás není požadováno, abychom tomu rozuměli. Nejsme vyzýváni, abychom tomu rozuměli, nýbrž máme tomu věřit. Jak to máme přijmout? Vírou. Kdybyste tomu rozuměli, byla by víra zbytečná. Nerozumíte tomu a přesto tomu věříte. Kdybych mohl Boha pochopit, pak bych v Boha již nemusel věřit. Nechápu Boha, žádný člověk Ho nechápe. Nemohu pochopit Slovo Boží, ale přijímám je, věřím mu. Ode mne není požadováno, abych mu rozuměl.

Nenavštěvoval jsem žádný seminář a také jsem si neosvojil mocné poznání lidského vědění. Vím jen, že Bible říká: „*Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.*“ V tomto rámci Ho vyhlížím. Vím, co On pro tento den zaslíbil. Vzhlížím k Němu, aby to učinil, a On to činí. To souhlasí. ON zaslíbil milost, žádal jsem ji a přijal. ON zaslíbil uzdravení, já v ně věřím, přijal jsem je a dostal je.

Nechci zabírat příliš času, budete-li však mít se mnou ještě trochu trpělivosti, chtěl bych vás poprosit o jedno: Pozorujte některé z těch, kteří se nespolehali na svou chytrost, některé postavy z Bible, jen několik těch, kdo se nespolehli na vlastní porozumění, úplně jedno, na jaké úrovni bylo poznání v jejich čase.

Vezměme kupříkladu Noé. Noé žil v době mohutného vědeckého pokroku. Pyramidy, které dnes nedovedou postavit, pravděpodobně postavili ve dnech Noémových. Nemáme nic, čím by to mohlo být postaveno, nic, čím by tam ty kamenné bloky mohly být vyzdvíženy. Dnes by to nebylo možné. Tehdy měli chemikálii, která se přimíchala k barvě, takže ta hmota si uchovala až dodnes svůj přirozený barevný odstín. Uměli balzamovat a mumifikovat mrtvé. To my dnes nedokážeme, i kdybychom to chtěli. Měli mnoho výrobků, které se nám ztratily. Žil tedy ve věku vědění a pokroku.

Ježíš se o tom zmínil a řekl, že takový věk ještě jednou bude před Jeho návratem. „*Jak to bylo ve dnech Noémových...*“ Věříte tomu, že ano? Věříte, že to Ježíš řekl? Věříte, že opět máme takový čas? Stojí to u Lukáše 17.

V evangeliu Lukáše 17:30 je psáno: „*Právě tak jak to bylo ve dnech Lotových...*“, když Anděl Páně přišel k Abrahamovi.

On četl stejnou Bibli jako my. Sledujte, jaký to byl čas, dříve než spadl déšť ve dnech Noémových. Přesvědčte se a zjistěte, jaká byla doba předtím, než byl svět zničen ve dnech Lotových. Vyhledejte, jak tomu bylo, potom poznáte, o čem Ježíš mluvil.

Jedli, pili ve dnech Noémových, vdávaly se a ženili a nepozorovali nic, až Noé vešel do archy a přikvačila potopa a přinesla zkázu všem.

Ve dnech Lotových, dříve než byl pohanský svět, Sodomité, spálení, byla tam homosexualita, perverzita a všechno možné světské. Bylo to jako v moderním Los Angeles, a nejen jako tam, ale jako v moderní Americe; nejen ve Spojených státech, ale jako v celém světě. Byla to opravdu perverzita. Lidé ztratili normální smysl a normální porozumění pro přirozený průběh života. Skrze zlého ducha se stali perverzní a přirozený způsob života zvrátili. Byli posedlí démonickými duchy. Jestli toto nebyl ten obraz Lotových dnů, pak nevím. Ve dnech Noémových rovněž jedli a pili, ženili se a vdávaly, rozvodové soudy byly plné, atd.

Avšak vzpomeňte si na to, dříve než byl svět zničen, byl na Zemi Abraham, který dostal zaslíbení syna. Abraham se s Bohem setkal na mnohých zastávkách svého putování, jako stínový obraz toho, jak se Církev potká s Bohem. Avšak přímo před zničením obdržel zaslíbení syna. Přišli tři muži. Dříve, než odešli ti dva k Lotovi, přišli nejdříve

k Abrahamovi a poseděli. Jeho jméno „Abram“ bylo změněno na „Abraham“, a jméno Sarai na „Sára“.

Co řekl ten Muž, který sestoupil, aby s ním hovořil, totiž Elohim? Zeptal se: „*Kde je tvá žena Sára?*“

Abraham odpověděl: „*Je za Tebou ve stanu.*“

Pravil: „*Za rok okolo tohoto času tě navštívím opět...*“ Ona se ve stanu za Ním smála. Tu se zeptal: „*Proč se Sára smála?*“ Byl by mohl na místě Sáru zabít, protože se Jeho Slovu smála, nemohl to však učinit, protože Sára byla částí Abrahama.

Vzhledem k dnešku řekl Ježíš v Lukáši 17:28 a 30: „*Jak to bylo ve dnech Lotových, ... právě tak to bude ve dni, kdy se zjeví Syn člověka*“ – v konečné době. Pamatujte si to: „*Syn člověka*“ znamená PROROK. Jehova nazval Ezechiele „synem člověka“. Ježíš přišel s třemi označeními: jako Syn člověka, Syn Davidův a Syn Boží. Sám sebe označil za „Syna člověka“, aby lidé pochopili, že On je ten Prorok, kterého Bůh Pán, nechal vystoupit.

Co zaslíbil? Že se Syn člověka opět zjeví, než spadne oheň. Bylo to poslední znamení, které Abraham viděl dříve, než přišel zaslíbený syn. Znovu omládl a ona omládlá. Protože to Písmo výslovně říká, musíme nyní po tom vyhlížet.

Jestliže vidíme svět v jeho perverzité, s tím chováním a vším, co v něm dnes vidíme, jak potom můžeme říci, že je to správné a že tehdy to správné nebylo? Protože se spoléháte na porozumění někde někoho a ne na porozumění Knížete Života, neboť to přece byl On, kdo tam s nimi stál u rány Sodomy. Nyní si pamatujme, abychom se nespolehali na svoji vlastní moudrost.

Noé se na vlastní moudrost nespolehal. Byl to vědecký věk, ale on se neopřel o poznatky svého času. Spolehl na zaslíbení Boží, šel v Boží síle vpřed a stavěl archu, aby zachránil svoji rodinu. To úplně odporovalo zdravému lidskému rozumu. Tam nahoře nebyla žádná voda; ještě nikdy tam nebyla voda. Věděl však, že když Bůh řekne, že tu bude, pak tu bude. Nespolehl se na svůj rozum, ale ve víře šel podle Božího Slova zaslíbení vpřed. Duch ho vedl a on to vykonal.

Abraham se také nespolehal na své poznání o lidském životě. Oženil se se svou ženou asi v jejích sedmnácti letech. Nyní mu bylo sedmdesát pět a jí šedesát pět let, neboť byla o deset let mladší. Abraham se nespolehl na svoji chytrost, když mu Bůh řekl, že mu daruje syna ze Sáry. Nazval všechno, každý vědecký důkaz, který byl v protikladu ke Slovu Božímu, každé poznání kromě Božího Slova, jakoby to tu nebylo. Vzdal čest Bohu,

stále více sílil ve víře a chválil Ho. Jeho ochablé tělo ho nezajímalo, ani tělo Sáry. Ničeho si nevšiml, nýbrž opřel se o Boží zaslíbení. Nespolehl se ani na vlastní chytrost ani na argumenty.

Řeknete: „Bratře Branhame, je pochopitelné, že nemocné neuzdravuje Bůh; máme přece tolik dobrých lékařů.“

Bible říká: „*Nespoléhej se na svůj rozum.*“

My neargumentujeme. Víra neargumentuje. Víra důvěřuje a nárokuje.

On věřil a nenechal se zmást nevírou. Věci, které tu ještě nebyly, nazýval jakoby tu již byly. Bylo to absolutně proti každé úvaze. Avšak neargumentoval. Prostě tomu věřil. Neexistoval jediný argument, jím by bylo možné dokázat, že se dítě může narodit. Ta žena byla více jak dvacet let po přechodu a jeho tělo bylo skoro jako mrtvé. Po dvaceti pěti letech, když byl skoro stoletý, za to stále ještě chválil Boha, navzdory rozumu.

Vírou věděl, že Bůh drží Svě Slovo. Nespolehl se na rozum.

Co by bylo, kdyby se byl Mojžíš spoléhal na své úvahy, když mu Bůh řekl, že má osvobodit děti Izraele z ruky faraonovy? Co by bylo, kdyby se spolehl na svůj rozum, když tam stál před Ohnivým Sloupem a Bůh pravil: „*Jdi tam, Já budu s tebou!*“? Co kdyby se byl spolehl na svůj rozum, když došli k Rudému moři? Tam byla voda, a Bůh jim přece slíbil Zaslíbenou zemi. Co by se bylo stalo, kdyby se spolehl na své uvažování: „*Jak tady mám přejít? Na stavění mostu není čas. Za námi je vojsko, které nás pronásleduje. Po obou stranách jsou hory a před námi voda Rudého moře!*“?

Kdyby se spolehl na svůj rozum, běžel by s rukama nad hlavou k faraonovi, vrhl by se mu k nohám a prosil by: „*Farao, odpusť mi, jsem v nepravu.*“

On se ale na svůj rozum nespolehal. Modlil se a Bůh řekl, že má jít kupředu. Moře se rozdělilo, což odporovalo každé úvaze. On se však nespolehal na svůj rozum.

Jozue přešel s ostatními deseti „denominacemi“ do Boží Zaslíbené země, a potom, co je propátrali, se vrátili zpět. Co by se bylo stalo, kdyby potom řekl: „*Okamžik prosím! My si proti nim připadáme jako kobylinky. Jsou tam obři. Jak bychom je mohli přemoci? Nemáme meče, jen to, co máme právě v ruce. Jak bychom tu zemi mohli obsadit? To je úplně nemožné. I početně jsou silnější. Na jednoho z nás připadá padesát mužů. Jsou to vycvičení vojáci, zatímco my jsme jen pastevci a cihláři z Egypta. Nemáme ani štíty a ostatní výzbroj. Jak tu zemi máme zabrat?*“

Rozum jim určitě dokázal, že toho nejsou schopni. Každý voják, jako byl on i Mojžíš, by se spolehl na vlastní posouzení situace. Oni se ale na

svůj rozum nespoleháli. Věděli, že Bůh řekl: „*JÁ jsem vám tu zemi dal. Jděte a zaberte ji!*“

Nespoléhejte se na svůj vlastní rozum. Jestliže jste nemocní a sedíte v pojízdné židli, máte nevyлéčitelnou rakovinu nebo srdeční chorobu a spolehnete se na svůj rozum, protože lékař řekl, že musíte zemřít, potom zemřete. Avšak nespolehejte se na tento úsudek. Naprosto ne!

Co bylo s hradbami Jericha, které byly tak široké, že na nich – jak se říká – mohly být pořádány závody v jízdě vozů. Bůh řekl: „Jděte tam a tolikrát obejděte město. Trubte přitom polnicemi a vítězně jásejte, pak zdi spadnou.“ Z rozumového hlediska to bylo absolutní bláznovství. Jozue věděl, jak silné jsou ty zdi, neboť jich v Egyptě stavěl dost. Věděl, jaký cement se používal a jak pevné byly. Bylo známo, že se na nich konaly dostihy a dokonce se na nich stavěly domy. Neřídil se však svým rozumem. Věřil, že všechno, co Bůh řekl, je pravda, uposlechl Jeho Slovo a zdi se zřítily. Neopíral se o svůj rozum.

Když se nacházel uprostřed boje, slunce pozvolna zapadalo, jak jsem o tom kázal v neděli, takže nepřátelé by se opět mohli sešikovat. Následující noci by byli přitáhli se spojenými vojsky a zabili by mnoho jeho mužů. Co by se stalo, kdyby řekl: „Potřebuji světlo. Slunce musí ještě svítit. Počkat okamžik! Bůh tento pořádek ustanovil, oběh slunce a Země. Mohl bych přece vyslovit, aby se slunce zastavilo. Ale jestliže se svět zastaví, pak se třeba naruší rovnováha a já padnu.“?

Neposlouchal svůj rozum, nýbrž prostě vyslovil: „*Slunce zastav se, a ty měsíci, zůstaň, kde jsi!*“, a uposlechl ho. Neřídil se vlastním rozumem, řídil se Božím zaslíbením: „*Já jsem ti tu zemi dal. Jdi a zaber ji!*“

Vám dal zaslíbení Ducha Svatého. Můžete Jej přijmout v tomto shromáždění.

Nenechte se zdržovat: „*Víš, jsem unavený. Příliš jsem jedl. Nechtěl bych, aby mě při tom viděl John.*“ Ó, ty má dobroto! Pak se řídíte vlastním rozumem.

„*To zaslíbení platí vám a vašim dětem a všem, kteří ještě daleko jsou, jako mnoho jich Pán, náš Bůh zavolá.*“

„Lékař mi řekl, že zemřu. Prohlédl mě a zjistil, že mám rakovinu nebo to a to. Musím zemřít.“ Nespoléhejte se na tento posudek. Bůh je ten Pán, tvůj Bůh, který uzdravuje všechny nemoci tvé. Neřídte se podle svého rozumu nebo podle rozumu nějakého člověka. Spolehněte se na vědění Boží.

Co bylo se Samsonem, když proti němu na poli zaútočilo tisíc Filistínců? Tu tento malý skrček s vlnitými vlasy vstal. Byl přibližně tak

velký. S mečem zacházet neuměl, neboť neměl vojenský výcvik. Vypadal jako nějaký mazánek, maminčin klučíček s kudrnatými vlasy, které mu v sedmi kadeřích splývaly po zádech. Tak tu stál a tisíc Filistínců přicházelo proti němu. V rukách neměl nic. Když se rozhlédl, našel vybělenou oslí čelist a zvedl ji.

Byl by mohl říci: Uvidíme. S tím moc nenadělám, vždyť mají na hlavách přílby. Všichni filistínští vojáci mají kopí a brnění. Každá helma váží asi patnáct liber. Jsou to samí velcí muži. Jestliže touto slabou oslí čelistí udeřím do některé té přílby, rozpadne se na kousky. Pak je všemu konec.“

Nespolehl se na své úvahy. Prostě vzal, co bylo po ruce a zaútočil na Filistínce. Po tom, co zabil těch tisíc, měl tu čelist stále ještě v ruce. Amen.

Lhostejno, co říká lidská teologie, neopírejte se o ni. Spolehněte se na Boží Slovo. *„Ježíš Kristus tentýž jest, včera, dnes i na věky.“* Tomu určitě věříme.

Co by bylo, kdyby David vyslyšel Saulovu teologii? Tam stál chvástající se Goliáš a všichni se báli. Saul převyšoval vojsko o hlavu a ramena. Goliáš řekl: *„Ať někdo předstoupí, aby se se mnou utkal. Není třeba, aby umírali všichni. Jestliže ho zabijí, budete nám sloužit. Když zabije on mne, pak budeme my poddáni vám.“* Výhoda byla přece na jeho straně. Přesně tak přichází i ďábel, jestliže může povolat celý svůj regiment.

David tam právě byl. Oděn do ovčí kůže, malý opálený chlapec s úzkými rameny. Vážil sotva padesát nebo padesát pět kilo. Řekl: *„Chcete mi snad namluvit, že vojsko živého Boha, které s Ním má smlouvu obřízky, tu bude stát a dopustí, aby se tento neobřezaný Filistínek vysmíval vojsku živého Boha?“*

Saul řekl: *„Pojď sem, mládenče. Obdivuji se tvé odvaze, ale dny divů jsou za námi. Něco takového tu neexistuje. Dovol, abych se tě zeptal, jakým členstvím se můžeš prokázat? Dokonce nemáš ani výzbroj. Jenom prak v ruce. Nejsi ani doktor filozofie, ani doktor práv. Jak to chceš dokázat? Ten muž je přece válečník. Má více než jeden akademický titul. Má tolik titulů, že by s nimi mohl vytapetovat zeď. Kdo jsi ty? Pasterec!“*

Odpověděl: *„Teď ti něco řeknu. Víš co? Hlídal jsem ovce svého otce. Když přišel lev a jednu z nich odnesl, vzal jsem tenhle prak, pronásledoval jsem ho a srazil k zemi. Beránka jsem mu vytrhl z tlamy. Když se mi vzpíral, vzal jsem nůž a zabil ho. Pak jsem se vrátil. Podruhé přišel medvěd, který si vzal jednoho ze stáda a utekl. I toho jsem zabil.“* Řekl: *„Nejedná se mi ani o doktorský titul ani o vlastní chytrost. Nedokážu ti říci, jak to udělám. Sám to nevím. Ale Bůh (Amen!), ten Bůh, který mě zachránil ze*

spárů medvěda i lva, je přece víc jak schopen vysvobodit mě z ruky tohoto neobřezaného Filistince.“

Biskup Saul řekl: „Věřím, mladý muži, že jsi povolán. Říkám ti: jestliže sem přijdeš, naučím tě, jak se bojuje. Já, jako doktor, ti všechno povím. Oblékni si moji výzbroj. Chtěl bych tě obleci.“ David tu stál a oni mu dali tu akademickou výzbroj. Ten ubohý hoch se v tom ale neuměl pohybovat. Nevěděl jak by to mohl jít.

Řekl: „Ještě nikdy jsem to nezkusil. To církevní oblečení mi nesedí. Sundejte to ze mne. Nechte mě jít s tím, čím mi Bůh již pomáhal.“

To byla víra v sílu Boží. Nespolehl se na svůj rozum. Nespolehl se na to, co řekl někdo jiný. Spolehl se na víru, neboť věděl, že když ho Bůh mohl zachránit z drápů medvěda, oč více ho pak vysvobodí od tohoto Filistince!

Jestliže vás Bůh tolik miloval, aby vás vytáhl z hříchu a naplnil Duchem Svatým, proč tedy nemáte páteř, vy slaboši v celé zemi? Neosvobodí vás tím spíš od vašeho trápení? Vždyť to zaslíbil. Boží Slovo to říká. ON to učiní. Jistě. ON ho osvobodil z jeho ruky.

Co by bylo s proroky, kdyby se byl každý z nich ve svém časovém období spolehl na svůj rozum? Pak by nikdy nepředstoupili před kněze a velekněze a neoznačili je jako obílené stěny. Nikdy by neprorokovali něco jiného než oni. Byli by jako mnozí z těch moderních proroků, souhlasili by s nimi, nosili hezké oblečení a navštěvovali královské paláce.

Co by bylo, kdyby se Jan spolehl na svůj rozum? On však směle vystoupil.

Řekli: „Okamžik, prosím, Jane. O manželství a rozvodu nám nekaž.“

Předstoupil před krále Herodesa a řekl: „*Není správné, že sis vzal za manželku ženu svého bratra. Ano!*“

Lidé říkali: „Víš, kdo to je? Je to prorok.“

„Je mi to jedno, kdo to je.“ Nesklonil se pod to.

Řekli mu: „Nemáš se čím prokázat. Přicházíš z pouště. Sdružení tě nepřijme, když se tak chováš.“ Nestaral se o sdružení. Nespolehal se na svůj rozum, ale na Boží poznání. Jistě.

Existoval muž, který se spolehal na svůj rozum. Jmenoval se Jidáš Iškariotský. Nechápu, jak to mohl učinit. Chodil tváří v tvář s Ježíšem. Bylo to jako s Evou na počátku. Viděl to potvrzení. Viděl to potvrzení. Viděl, tak jako Eva za večerního chládku, tvář Boží. Eva viděla Pána v zahradě v podvečerním chládku. Jidáš seděl v chládku večera v Getsemanské zahradě i na jiných místech a viděl téhož Pána. Slyšel,

jak učil a dokázal a potvrdil podle Slova, že On byl ten Prorok, o němž Mojžíš řekl, že vystoupí. Ukázal jim na základě Písma, kdo On byl a všechno, co s Ním souviselo. Prožili, jako Bůh potvrdil, že to byl On a přesto se spolehl na vlastní chytrost.

Jak to mohl udělat? Bylo to proto, protože to v něm bylo již hned. Narodil se jako syn zatracení a do zatracení se vrátil. Nyní dejme pozor. Šel ven a možná, že na základě svého poznání měl nějakou myšlenku. Měl před Ježíšem takový respekt, že ho napadlo: „Mohl bych Ho přece prodat za třicet stříbrných. Pak budu mít peníze, se kterými budu moci něco začít. ON se jistě dokáže osvobodit.“ Vidíte, on nevěděl, že byl podle Písma určen k tomu, aby toto místo zaujal.

Ani dnes lidé nepoznávají stav, ve kterém se nacházejí. Věk laodicejské církve je určen k tomu, aby se nacházel v tomto stavu, kdy Kristus byl vypuzen ven. ON stojí přede dveřmi a klepe, aby byl opět vpuštěn dovnitř. Přesto Mu to nikdo nedovoluje. Přestože On Své Slovo potvrzuje i v tomto dni, vzdalují se od toho. Je to jen proto, že spoléhají na své vlastní chápání.

Nebo řekněme, že se domníval, že by mohl mít obecenstvo s jednou z těch velkých denominací té doby, s farizeji a saduceji, jestliže Ježíše prodá za třicet stříbrných. Zřejmě si řekl: „Ó, On si již nějak pomůže. Viděl jsem Ho ve velkých bojích, vím, že si dokáže pomoci. A já si při tom přijdu na slušné peníze a dám si je stranou. Mimo to získám váženost u dnešních církví, jestliže jim Ho zradím.“ Spolehl se na vlastní chytrost, namísto na poznání, že toto bylo potvrzení Božího Slova. Učinil s Ježíšem to, co o Něm předpovědělo Písmo.

Dnes, v těchto posledních dnech, církevní a kostelní svět Krista vyhodil, právě tak, jak to Zjevení o Něm předpovídá. Je to opětovně duch Jidáše v podobě církve. Mají formu pobožnosti, ale popírají Slovo. To souhlasí. Jaký byl výsledek toho všeho? Smrt! Přesně jako u Evy. Totéž se děje všem, kdo Boží Slovo překrucují. Spoléhají se na vlastní chytrost. I nyní to Slovo prodávají, ovšem ne za třicet stříbrných, ale možná, aby získali vážené postavení nebo akademické znalosti, které nemají hodnotu ani těch třiceti stříbrných. Přesto prodávají své chápání Boha kvůli takovým věcem.

Jaký rozdíl od toho učeného Pavla, který se mohl chlubit, že všechno ví, a přece řekl: „Považuji celé své vzdělání za bezcenné. Jednoho dne, na cestě do Damašku jsem se potkal s Ohnivým Sloupem.“ Také řekl: „*Řeč má a kázání mé nebyly ve výmluvných slovech moudrosti, nýbrž v dokázání Ducha a moci, neboť vaše víra neměla spočívat na lidské moudrosti, ale na Božím Slově.*“ Amen.

„A i kdyby přišel anděl z nebe a kázal vám jiné evangelium, budiž proklet...“, napsal v Galatském 1:8. To je pravda. Ne, nespolehl se na svoji moudrost.

Žena u studny byla nemorální. Věděla, že ji obec vyloučila. Nespolehla se však na vlastní zkušenost. Když se u studny setkala s Tím, který jí řekl všecky její hříchy, které učinila, tu běžela do města. Pro ženu se neslušelo, aby tam šla a něco říkala, a už vůbec ne pro ni, nevěstku. Když se s ní však potkal Ježíš, nespolehla se na moudrost lidí oněch dnů. Běžela tam a řekla: „*Pojďte a podívejte se na Muže, který mi řekl všechno, co jsem učinila! Není On Mesiáš?*“ Nespolehla se na svůj rozum.

Anděl Gabriel přišel k panně Marii a řekl jí, že porodí dítě, aniž by jí byl poznal nějaký muž. Ó! Něco takového se ještě nikdy nestalo! Ona se však nespolehla na vlastní vědomosti, že žena bez muže nemůže otěhotnět. Nezdržovala se tím, ale řekla: „*Aj, jsem děvka Páně. Staň se mi podle tvého slova.*“ Neptala se: „Jak to mám udělat? A kdy se to má stát? Jak se to všechno má dít?“

Anděl pravil: „*Duch Svátý přijde na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní; proto i to Sváté, jež se má z tebe narodit, slouti bude Syn Boží.*“

Tu odpověděla: „*Aj, jsem děvka Páně.*“ Nezačala nad tím mudrovat, neřekla, že je to nemožné. Řekla prostě: „*Aj, jsem děvka Páně.*“ To souhlasí.

Dejte pozor. Ženě, která měla krvotok, lékař řekl: „Není naděje.“ Vydala celé jmění za lékaře. Žádný jí nemohl pomoci. Nedala se tím zadržet. Když přišel Ježíš, prodrala se zástupem. Řekla: „Věřím, že budu uzdravena, dotknu-li se jen roucha tohoto Muže.“ A šla tam.

„Ale lékař přece řekl, že nemůžeš být uzdravena!“ Měla krvotok již mnoho let a stále více slábla. Dařilo se jí stále hůře. Lékaři ji odepsali. Víc neznali.

Ona však mluvila ve víře. Neexistovalo jediné místo v Písmu, které by jí to řeklo. Řekla si však: „Jen když se dotknu lemu Jeho roucha, budu uzdravena.“ Prodrala se k Němu, dotkla se Ho, vrátila se a posadila se.

Tu se Ježíš obrátil a ptal se: „*Kdo se Mě dotkl?*“ Ohlížel se a když jí našel, řekl jí o jejím krvotoku.

V tom okamžiku to pocítila ve svém těle. Nemohla to dokázat, pocítila však, že krvotok ustal. Neargumentovala, jak by jí někdo jiný mohl pomoci, když se lékaři její léčby vzdali. Neuvažovala, věřila.

Bible říká, že On je dnes Veleknězem, který má soucit s našimi slabostmi. Souhlasí to? Amen. Neposlouchejte mudrování, nýbrž řekněte: „To je On dnes. ON je nyní Velekněz, který má soucit s našimi slabostmi

a můžeme se Ho dotknout. ON je tentýž včera, dnes i na věky.“

Co myslíte, co se stalo, když jsem byl ještě baptistickým kazatelem a Anděl Páně ke mně přišel a pověřil mě, abych dělal to, co nyní vykonávám? Můj pastor řekl: „Ty ses zbláznil. Tlačila tě v noci mūra.“

Odpověděl jsem: „Pak si moji členskou legitimaci můžeš hned vzít s sebou.“

Namítal: „Jak bys mohl ty kázat v celém světě, když jsi nedokončil ani základní školu? Jak se chceš modlit za krále a panovníky, když ani správně neovládáš gramatiku?“

Nespoléhám přece na gramatiku nebo nějakou jinou vlastní schopnost. Byl jsem pověřen. Haleluja! Neuvažoval jsem. Kdybych byl kdy poslechl argumenty, pak by pravděpodobně během těch let zemřely tisíce lidí. Nesl jsem poselství do celého světa, přesně tak, jak to On řekl.

Z Boží milosti znovu vycházím, ne na základě úvah, nýbrž proto, že mám příkaz. Haleluja! Nikdy jsem se neopíral o takové věci. Řeknete: „Je ti padesát pět let.“ I kdyby mi bylo devadesát pět let – to neznamená vůbec nic. ON je stále ještě tentýž Bůh jako tehdy u Abrahama. Ano! Nespoléhejte se na vlastní poznání.

Tomu znamení následoval hlas. Tu mě začaly církve odmítat a zavírat přede mnou dveře. Je to kvůli učení, které se nikdo z nich neodvází vyvracet. Vyzývám každého, aby ke mně přišel; ne proto, že se považují za chytrého, ale protože vím, kde stojím. To je pravda. Co udělali? Co udělali? Každé dveře zavřeli. Co uděláte teď?

Před několika dny jsem stál tam na té hoře a řekl: „Pane, pokud vím, v celém národě mám je jediné dveře, to je Phoenix, v Arizoně. To jsou ty jediné, které mám.“ Když jsem sestupoval z hory, uslyšel jsem následující slova tak zřetelně, jako slyším každého: „*Co s tím máš společného? Ty následuj Mne!*“ Nespoléhám se již na vlastní porozumění, ale na Jeho zaslíbení.

Ó příteli, neopírejte se o úvahy, ale zvolte jako Eddie Perronetová:

Královský šperk přineste sem!

Vítězný hrdina je zde.

Pojďte, vzdějte úctu Ježíši, Jemu buď čest!

Ó, korunujte Jej, korunujte Jej,

Korunujte Ho za Panovníka vší Země!

To je pravda. Neopírejte se o to, co si myslíte vy nebo někdo jiný. Přijměte ve víře Boží zaslíbení. Učiníte to? Nejde nyní o to, jestli to udělal někdo jiný nebo ne, ale jde o tebe. Co učiníš s Ježíšem, který nazván Kristus a který se nechává dnes poznat jako tentýž? Věříte Mu?

Modleme se.

Pane Ježíši, Králi králů, Pane pánů, Bože všech panovníků, První a Poslední, Alfó a Omego, Počátku a Konci, Kořeni a Výhonku Davidův, přijď, Pane a Bože, Ty jsi stejný včera, dnes i na věky, požehnej tento zástup, Pane, i tu konferenci, která začne zítra. Měli jsme nyní malé shromáždění a Ty jsi nás požehnal. TY jsi se nám dal poznat. Modlím se, ó, Bože, aby ses nám i nadále zjevoval. Požehnej nám dnes večer. Pomoz nám nyní. Jsme lidé v nouzi.

Pane, Ty víš, že nerad lidi kárám. Jak bych však měl tento svatý oheň zadržet? Nechtěl bych to, Pane. Ty znáš můj život, mé srdce. Musím to dělat. Modlím se, ó Bože, abys mi při tom pomohl. Jen mi daruj milost a nikdy nedopusť, abych se spoléhal na vlastní chytrost, ale jen na Tvé zaslíbení. Ve jménu Ježíše. Amen.

Chtěl bych, aby každý z vás byl v nejbližších minutách hluboce zbožný. Jistě se v tomto zástupu lidí nachází mnoho nemocných. Kolik je vás zde nemocných? Zvedněte ruce a vyjádřete tím: „Potřebuji Boha.“

Neznám mnoho z těchto lidí. Ty tři mladé muže znám. Znáám pana Ducha a jeho ženu, kteří sedí tam. Myslím, že to je sestra Moore, nejsem si tím ale jist. Kromě nich neznám asi nikoho. Bratr Mike a ti na pódiu, to jsou – pokud vidím – všichni které znám.

Nebeský Otec však zaslíbil, že se v tomto dni, v tomto věku, zjeví právě tak, jako to učinil před Sodomou. Zaslíbil to? Projevil se? Věříte tomu?

Modlete se nyní ve víře a nepokoušejte se uvažovat nad tím: „Jak se Ho mohu dotknout jako Velekněze?“

Bible říká v Novém Zákoně, že On je nyní Veleknězem. ON zůstává Veleknězem podle řádu Melchisedechova. ON je Veleknězem navždy. Kromě Něho není žádný jiný Velekněz, žádný jiný Prostředník mezi Bohem a člověkem, než Člověk Kristus Ježíš. To je pravda. ON je ten Jediný a je včera, dnes i na věky tentýž.

Jestliže zůstává týmž Veleknězem, a Bible říká, že má soucit s našimi slabostmi, jako při té ženě, která se dotkla lemu Jeho roucha, pak se Jej vaše víra může dotknout i dnes večer a On v lidském těle bude právě tak jednat, jako tehdy, když se objevil Abrahamovi v lidské postavě pod terebintou. Věříte tomu? ON to zaslíbil. Modlete se nyní všichni, kdo jste v nouzi. Jak jsem již řekl, dar není jako nůž, který můžeme vzít do ruky a něco s ním můžeme ukrojit, když bychom chtěli. Když chceme krájet něco jiného, to můžeme také. Tak to ale není s darem Božím. Ne.

Kdo užívá nějaký Boží dar, musí sám sebe postavit úplně stranou. Dary a povolání jsou předurčeny Bohem. Dary a povolání jsou dokonce

neodvolatelné. Člověk se s nimi rodí. Jsou jako provoz, do kterého jste zapojeni, ale vy nemůžete šlápnout na startér. Bůh jej musí používat. Sami sebe musíte odklidit z cesty.

Vaše víra je může uvést do činnosti. Ne moje, ale vaše. Moje všechno jen vyklidí. Vy věříte z celého srdce, že Ježíš Kristus dnes žije.

Nespoléhejte se na vlastní rozum tím, že si řeknete: „No, jen se podívej bratře, v jak špatném stavu jsem. Neznáš mě. Sedím v pojízdném křesle.“

Na tom nezáleží, co jsi. Uvidíme, zda Bůh nesestoupí a neučiní přesně totéž co tehdy, když chodil na zemi v lidském těle. ON to ve vašem těle učiní, jestliže Mu společně jako jednota budeme věřit. ON to učiní, protože to zaslíbil. Nespoléhejte se na to, jestliže někdo řekne: „Ó, to je telepatie“, jak tomu říkají. Při Ježíšovi dělali to stejné. Označovali Ho za jasnovidce a ďábla. ON však byl Syn Boží, neboť přišel podle zaslíbeného Božího Slova.

Jak jsem již řekl, nemáme tu místo, abychom sem volali lidi a vkládali na ně ruce. Ani to není třeba. Včera večer jsme ruce pokládali. To jediné, co musíte mít je víra, abyste to uchvátili. Vírou to přijímáte; ničím jiným.

Neříkejte: „Nuže, jak se to může stát?“

Kdybch vám to uměl říci, jak se to děje, pak by to nebyla žádná víra. Já nevím, jak se to děje. Nevím to, ale věřím tomu. Nevím, jak Bůh zachraňuje hříšníka, ale On to činí. Nevím, jak Bůh koná některou z těch věcí, ale přijímám to. ON, On to dělá, a na tom záleží. Nedovedu to vysvětlit. Nedá se to vysvětlit. Nikdo to nedovede. Neboť kdybyste to mohli, nebyla by to již víra.

Nemohu pochopit, jak Bůh a Kristus může být tou stejnou Osobou, ale oni jí jsou. To říká Písmo. „Otec je ve Mně. Ne Já činím tyto skutky, ale Otec, který je ve Mně. Nekonám-li Jeho skutky, pak to ukazuje, že nejsem z Něho. Jestliže však činím Jeho skutky, pak On sám osvědčuje, že jsem z Něho.“

Nyní je to stejné, přesně to samé. ON je tentýž včera, dnes i na věky, jestliže tomu věříte.

Přede mnou sedí muž s tmavými vlasy. Má náramkové hodinky, tmavý oblek a brýle. Kdybyste se sem mohli podívat, uviděli byste ho. Sedí tu se zavřenýma očima a modlí se. Neznám toho muže. Nebeský Otec ví, že ho neznám. Budu se jím chvíli zabývat. Zdá se být velmi upřímný. Tam sedí. Hned jak jsem začal mluvit, zavřel oči a začal se modlit. Toho muže neznám. Zde je má ruka. Neznám ho. Bůh toho muže zná a něco mi může zjevit. Jestliže je zaslíbení v Bibli pravdivé, pak mi může zjevit, proč tento muž zavřel oči a za co se modlí. Věříte tomu?

Věříš tomu? Otevřel bys, prosím, ty, který tu sedíš, oči a podíval se sem? Věříš tomu? Dobrá, víš, že tě neznám. Jsme si navzájem cizí. Bůh tě ale zná. Začal nyní plakat. Teď mu mohu říci, že Bůh jeho prosbu naplní, neboť to bylo to světlo, které na něho padlo. Tma před světlem prchla.

Ten muž se modlí za někoho jiného, totiž za toho malého chlapce, který sedí vedle něho. Je to jeho syn. To souhlasí. Ten mladý hoch má žaludeční a střevní nemoc. To je pravda. Je to správné. Vy nejste odsud. Nejste z Arizony. Přicházíte z Kalifornie. To je pravda. Ty jsi kazatel a patříš ke společenství *Assemblies of God*. To je pravda. Kazateli Keigu, to souhlasí. Reverende Keigu, je to pravda? Pak takto pokyň rukama. Tvůj malý syn bude zdrav pro tvojí víru.

Co je to? Tam je muž se zdviženýma rukama. On nezná mě a já neznám jeho. Co to bylo? Dotkl se Velekněze. Nemohl se spolehnout na vlastní chytrost. Co musí učinit? Co musí nyní učinit? Musí věřit, že to, co mu bylo řečeno, je pravda, neboť ví, že mě nezná. To souhlasí.

Přede mnou sedí žena. I ona sklonila hlavu. Má rakovinu. Přichází též z Kalifornie. Doufám, že jí to neunikne. Paní Adamsová, to je její jméno. Nikdy ve svém životě jsem jí neviděl. Ano, to je pravda.

Tam vzadu sedí jedna žena. Nemohu na ni vložít ruku, ale vidím nad ní světlo. Je ve veliké nouzi. Má těžkosti se svou šjí. Mimo to má duchovní problémy, které ji trápí. Doma má problémy; její dcera utekla. To je pravda. Je to pravda, že? Zvedla ruku. Paní Millerová, to souhlasí. Věříš? Bůh ji přivede zpět a tvé tělo uzdraví. Nikdy v životě jsem ji neviděl. Je mi docela cizí.

Tady ve shromáždění sedí jedna žena. Není odtud. I ona přichází z Kalifornie. Má rakovinu, rakovinu prsů. Jeden prs jí operovali a nyní je napaden i druhý prs. To souhlasí. Paní Kalinová, to je správné. Věříš, že tě Bůh uzdraví? Dobrá, ty tomu věříš. Jsem ti cizí, neznám tě. To je pravda. Vidíte, neznáme se.

Abyste věděli, že Bůh je přítomen. Jedna žena sedí hned vedle ní. Jmenuje se paní Marrisová. Je mi dokonale cizí. Když se však Duch dotkl této ženy, měla s ní soucit. I ona přichází z Kalifornie. To je pravda. Má těžkosti s rameny. Tak to je. Věříš, že tě Bůh uzdraví? Jestli ano, pak zvedni ruku, aby to lidé viděli. Vůbec tě neznám.

Nespoléhejte se na svůj rozum. Co to může způsobit? Nejde to vysvětlit. Je to paradox. Vymyká se to každému vysvětlení. Zeptejte se těchto lidí. Nikdy v životě jsem je neviděl a nic o nich nevěděl. Mohlo by to pokračovat skrze celé shromáždění.

Ale podívejte, nespolehejte se na svůj rozum. Spolehněte se na to, co

On zaslíbil. Není to ten stejný Duch, který přebýval v lidském těle a věděl, že se Sára smála, když byla ve stanu za Ním? Je to tak? ON zaslíbil, že se Syn člověka zjeví ještě jednou tímž způsobem, dříve, než svět bude zničen ohněm. Jako Syn člověka, jako Prorok, že se bude zjevovat, jak to tehdy činil, v lidském těle. Tak je On dnes večer mezi námi. V jaké hodině žijeme? Úplně krátce před zničením. Přátelé, nezůstávejte déle jako hříšníci. Přijměte Ježíše Krista, zatímco se nacházíte Jeho přítomnosti. Víím, že je zvykem kazatelů prosit a vyprávět historiky o matce, která zemřela a odešla domů atd. To je dobré. Ale my přece nepřicházíme proto, že naše matka zemřela. I moje matka a můj otec jsou již mrtví. Přicházíme s tím vědomím a na základě toho, že se Bůh sám v Ježíši Kristu projevil, aby hříchy světa sňal. Přicházíme a věříme na základě smíření, kterým On Své Slovo potvrdil.

Mně je jedno, kterou církev jste navštěvovali, zda metodisty, baptisty, katolíky, presbyteriány nebo vůbec žádnou církev. Vy přiznáváte, že jste tomu až dosud rozuměli jinak. Nyní ale víte, že doposud nejste znovuzrozeni, ale chtěli byste to a chcete to zaslíbení nyní přijmout. Snad ještě nejste naplněni, pak to budete během příštích shromáždění. Chcete-li to přijmout na tomto podkladě, vstali byste tedy? Rád bych se za vás modlil. Zůstaňte stát, kde jste. Každý ví, oč jde.

Nespoléhejte se na to, že jste mluvili v jazycích. To s tím nemá co dělat. I já věřím v mluvení jazyky, ale slyšel jsem i čarodějnice mluvit v jazycích a vykládat, i ďábly a všechno možné. To je pravda. Zeptejte se misionářů. Viděli jsme to. Bratře Creechu, víš, že to tak je. Viděl jsem, jak mluvili v jazycích, pili krev z lidské lebky a vyvolávali ďábla. Jistě. Přihlížel jsem, jak položili tužku, která se zvedla a psala v neznámé řeči. Čarodějnice, případně kouzelník, u toho stál a vykládal to.

Mluvení jazyky tedy není znamením toho, že máte Ducha Svatého. Mluvíte-li v jazycích a zapíráte toto Slovo, pak něco není v pořádku. To je pravda. Nespoléhejte se na své vlastní porozumění.

Někdo by mohl říci: „Jásal jsem!“ Já také. Nespoléhejte se na své vlastní pochopení, nýbrž na Slovo Boží. Jestliže váš život nesouhlasí s Biblií a nevěříte každému slovu, které v ní stojí, chtěli byste ale věřit a rádi byste, aby Bůh konal skrze vás Svoji vůli, abyste se stali částí Boha, pak vstaňte a řekněte: „Přijímám to nyní, bratře.“ Děkuji. Děkuji. Bůh ti žehnej, Bůh žehnej tebe. Bůh ti žehnej. Podivuhodné. Bůh vás žehnej. Nechť to Bůh všem těmto upřímným daruje. Zůstaňte zrovna ještě stát.

Řeknete: „Jsem členem církve, bratře Branhame. Jsem opravdový letniční, ale pokud jde opravdu o to, abych řekl, že věřím celému Božímu

Slovu jako Pravdě, pak to nemohu. Chtěl bych to ale. Pomoz mi, modli se za mě. Chtěl bych vstát a vyznat to. Nemíním tím sedět zde ve sboru a jen svědčit, že tomu věřím.“ Nýbrž vy víte, že hluboko ve svém srdci tomu ještě nevěříte. Bůh to ví. Proč nevstanete? Nespoléhejte se na své porozumění, nýbrž na Jeho Slovo.

Je jich tu ještě více, kteří chtějí vstát? Chtěl by ještě někdo vstát? Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej tebe i tebe. „Bůh mi pomoz.“ Bůh žehnej vás všechny. To je dobré. Zůstaňte ještě stát.

Ptáte se: „Pomůže mi to?“ Postavte se tedy a uvidíte, jestli to pomůže. Berte to opravdově. „Rád bych to, bratře Branhame, chtěl bych správně stát. chtěl bych být správný.“

Neříkám, že máte opustit svůj sbor. Ne. Zůstaňte, kde jste. Buďte však skutečně Duchem Svatým naplněným člověkem v církvi. Řeknete: „Nevím, co tomu řekne můj pastor.“ Bude si vás vážit, jestliže je Božím mužem. To je pravda.

Nechte své světlo před nimi svítit tak, aby viděli vaše dobré skutky a slavili vašeho Otce.

Bůh vás žehnej. Bůh žehnej vás oba, tebe i tebe, bratře. Bůh žehnej každého z vás. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej tebe tam dole.

Jestliže se nyní cítíte lépe, vy, kdo jste vstali, tedy zvedněte ruce, abyste ostatním ukázali, že se cítíte lépe poté, co jste vstali. Vidíte, všechny ruce! Jistě je to tak jste upřímní. Postavíte se a tím říkáte: „Jsem svědek.“

„Kdo Mne vyzná, k tomu Já se přiznám tam. Kdo se za Mne stydí před lidmi zde, za toho se budu před Otcem Svým a svatými anděly stydět.“ Nestyďte se za Něho. Nespoléhejte se na své uvažování, nýbrž na Boží Slovo.

„Kdo Mě vyzná před lidmi, k tomu se přiznám před Svým Otcem a svatými anděly.“

Jsou zde ještě jiní, dříve, než se budeme modlit? Skloníme své hlavy. Bůh ti žehnej, sestro. Jistě. Bůh žehnej tebe a tebe, bratře. Jistě. Ještě někdo? Ponecháme hlavy skloněné. Bůh žehnej tebe, tebe. To je správné. Stále ještě stojíme. Počkáme ještě okamžik. Bůh žehnej tebe, bratře. Bůh žehnej tebe. Zeptáte se: „Má to nějaký význam, řekne-li se: ‚Bůh ti žehnej!‘“? tím vám vyslovuji své požehnání. Bůh vás žehnej.

Chcete také vy, kteří stojíte u zdí a nemohli jste sedět, zvednout ruce a říci: „Rozpomeň se na mě, ó Bože!“? Bůh ti žehnej, bratře. Bůh žehnej tebe a tebe a tebe, sestro, a tebe, můj bratře a tebe moje sestro.

Ó, Duch Svatý ve shromáždění tak líbezně působí. Pociťujete to? Bůh

žehnej tebe, mladý muži, zde na pódiu. Bůh žehnej tebe, tam v rohu. Bůh žehnej tebe, mladý muži.

Ó, Duchu Svátý, působ nyní úplně nově v našich srdcích. Ukaž nám v čem jsme převrácení, Pane. Nechtěli bychom se již více spoléhat na svoji moudrost, na svůj rozum. Opíráme se o Tebe, neboť poznáváme, že se nacházíme uprostřed Tvého božského, naplněného zaslíbení pro dnešek. TY jsi se sám dal poznat takovým způsobem, který nemá nic společného s uvažováním. Nemůžete to ani vymyslet ani vysvětlit. Přišel jsi nyní do našeho středu a dal jsi nám vědět, že jsi zde. Tito muži i ženy tomu věří a přijímají to.

Ó, Bože, přivíň každého z nás na Svou hrud' a skryj nás ve skále spasení, až by přešel oheň. Stojíme krátce před ohněm, Pane. Víme to. Je to nyní zase jako v čase Sodomy. Ale spravedlivý nezahyne s nespravedlivým. Ty zavolaš Svě děti. Ty jsi řekl Lotovi: „Pojď ven odtamtud. Pojď ven.“ Modlím se za každého, ó, Bože, kdo se dnes večera nachází v takovém stavu, že si není jist, kde stojí.

Ó, Bože, oni nechtějí, aby došlo k tomu, aby jednosměrnou ulicí jeli opačným směrem. Nejeli by přece v plném vědomí „na červenou“, neboť by mohli být zabiti. Jak potom může někdo svůj věčný cíl učinit závislým na pouhé domněnce, na přijetí, na náhodě, tím, že prostě náleží k nějakému sboru nebo denominaci, aniž by skutečně měl jistotu? Nemohou prostě rozumět tomu, že Boží Slovo je dnes ještě stejné jako tehdy a jak se ta zaslíbení mohou naplnit. Řekne se: „Apoštolský věk je za námi.“ Pomoz jim, Otče. Předávám Ti je ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Děkuji vám, moji bratři a sestry. Jsem tak rád, že vás smím nazvat svými bratry a sestrami.

Myslete na to. Bůh mě ve dni soudu potáhne k odpovědnosti za každé slovo. Ze všeho, co jsem dnes večer kázal, se musím odpovídat. Jsem si toho vědom. Co jsem dělal od té doby, co jsem byl mladým mužem? Kázal jsem evangelium. A pak bych měl být zavržen?

Kolik z vás je jich dnes večer nemocných a trpíte a chtěli byste, aby za vás bylo modleno? Zvedněte ruku! Chcete mi udělat laskavost? Vložte ruce na sebe navzájem. Položte ruce na svého souseda. Skloňte nyní všichni hlavy, tak, jak byste to udělali ve sboru i zde na pódiu.

Drahý Bože, ve jménu Ježíše Krista a v Jeho přítomnosti, v Jeho potvrzené přítomnosti! Slovo, které bylo kázáno, dokázalo, že Ty jsi tentýž včera, dnes i na věky. Nechť nyní přijde Duch svatý na toto shromáždění. Mnozí Tě přijali za svého Zachránce, mnoho odpadlých se navrátilo a přijalo Tě. Ó, Bože, modlím se, abys ve jménu Ježíše Krista uzdravil každou osobu. TY jsi řekl: „*Tato znamení budou provázet ty, kteří*

uvěří. Budou-li ukládat ruce na nemocné, budou uzdraveni.“ TY jsi to zaslíbil, Pane, a Tvé věřící děti si navzájem ukládaly ruce.

Satane, ty jsi poražen! Pojď ven z těchto lidí, ve jménu Ježíše Krista! Vydej ty lidi pro království Boží, ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Nyní všichni vstaňte, jestliže věříte, že Ježíš Kristus je nyní jak vaším Uzdravovatelem, tak i vaším Zachráncem, a vy Ho na tomto podkladě přijímáte.

Řekněte: „Přijímám nyní Ježíše za svého Uzdravovatele a Vykupitele!“ Obdivuhodné! Čest buď Pánu! Dík buď Pánu! Zvedněte ruce a zpívejte Mu!

*Čest a chvála, čest a chvála
Jemu, tomu Beránkovi, Jemu jedinému sláva!
Přineste Mu čest všichni národové,
Neboť krev Jeho nás očisťuje od hříchů.*

Ó, necítíte se dobře? Zamávejte rukama. Zazpívejte to ještě jednou...

Milujete to? Podejte si ruce. Toto je přece konec shromáždění a začátek konference. Řekněte: „Bůh ti žehnej, bratře poutníku. Bůh ti žehnej.“ To je milé. To je dobré. Obdivuhodné! Věříte, že budeme mít mocnou konferenci? Poděkovali jsme Bohu za velké shromáždění, nyní budeme mít velkou konferenci. Všichni, kdo tomu věříte, řekněte: „Amen“.

Má víra se k Tobě blíží, ó Beránku na Golgotě.

Chceme k Němu vzhlednout.

*TY Boží Synu! Ach, slyš můj křik,
Zbav mě hříchů mých,
Bych byl tvým vlastnictvím
Tvoji mzdou bolesti.
Táhni mě k nebesům,
Mé srdce naplň milostí, Jak Ty ji dáš.
Vždyť zemřels za mě kdys, Ach, bych Tě miloval,
Čistě a vroucně tak,
Jak miluješ mě Ty.*

Amen! Řekněte Amen. Halelujah.

*Čest a chvála, čest a chvála,
Jemu tomu Beránkovi, Jemu jedinému sláva!
Přineste Mu čest všichni národové,
Neboť Krev Jeho nás očisťuje od hříchů.*

Jak obdivuhodné!

Dobrá. Nyní skloňme ještě jednou hlavy k závěrečné modlitbě. Nevím,

kdo k tomu byl určen. Bratr Johny Manadal z Kalifornie se bude modlit, zatímco jsme sklonili hlavy. Nezapomeňte, že zítra večer začíná v 19:30 hod. v tomto sále konference. Bůh vás žehnej. Radovali jste se z přítomnosti Boží? Amen! Nyní skloníme hlavy, zatímco bratr Johny vysloví závěrečnou modlitbu.

Vydavateľ: misionár Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Nemecko
www.freie-volksmission.de

Svobodná ľudová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz

e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk

e-mail: info@misia.sk

☎ 033 5342 991, 0905 414 701

WB 1965-01-20
Na rozumnost svou
nespoléhej
CZ